

den Sætning, at Netsbetjentene ere berettigede til uden Videre at faae i Kontorhold, hvad der svarer til Gjennemsnittet af deres virkelig havte Udgifter i de sidste 5 Aar. Den Sætning kan man ikke gaa ind paa, fordi man er berettiget til at kritisere deres Økonomi. Man er baade fra Justitsministeriets og fra Rigsdagens Side berettiget til at kritisere deres Økonomi. Det er ikke tilstrækkeligt, at den Vedkommende siger: Jeg har givet saa meget ud, thi hvis man finder, at han har givet mere ud, end han behøver i den ene eller i den anden Henseende, kan man ikke være afskaffet fra at gjøre Indsigelse eller at foretage en Forandring. Jeg bemærker dette, ikke just fordi jeg vil anvende det paa enkelte Tilfælde i Lovforslaget, men blot fordi jeg mener, at man ikke i Grunden er berettiget til at opstille den Sætning, at det er en ligefrem Ret for Embedsmanden at faae godtgjort, hvad han efter den oplyste og dokumenterede Regning faktisk har givet ud gjennemsnitsvis i de sidste 5 Aar.

Fallesen: Ogsaa jeg tillader mig at beklage, at dette Thing har mindre Indflydelse paa disse Forhold, end man kunde ønske; ogsaa jeg kjender Exempler paa, at Embedsmænd, der i enhver Henseende have indrettet sig forstandigt og fornøftigt, af Forholdenes Magt tvinges til at give betydeligt mere ud til Kontorhold, end de faae. Det er naturligvis høist uheldigt, men paa dette Stadium af Sagen skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa Enkeltheder. Med Hensyn til hvad den ærede Minister yttrede om Portoen, vil jeg sige, om det dog ikke var bedst, hvad jeg ved en tidligere Leilighed har berørt, at vi kom tilbage til Portofriheden. Dette vil baade være i Befolkningens Interesse og ogsaa i Embedsmændenes og navnlig de deres, der skulle indgive de tidligere omtalte mangfoldige Regnskaber. Hvis jeg opfattede den ærede Minister rigtigt, syntes han at antyde, at Regningerne over deres Udgifter skulde indgives til Ministeriet, men derved maa det for Administrationen blive et meget betydeligt Revisionsarbejde, der vil komme til Stede. Den allersimpleste og forstandigste Maade forekommer mig at være den, at de vedkommende Embedsmænd paa Tro og Love engang for alle eller engang om Aaret, hvis man ønskede det, afgive en Erklæring om, at de Breve, de sendte, kun angik Statens Tjeneste. Saa vilde man komme ud over dette besynderlige, uforholdne Regnskabsvæsen, og saa vilde man faae en Sikkerhed for, at Brevene blev expederede saa hurtigt, som det efter Omstændighederne var muligt.

Suel: Den ærede Minister sagde, at det gif ikke an at opstille den Sætning, at en Herredsfoged fik udbetalt sin Kontorholds-godtgjørelse uden Videre efter hans Regningstrav. Deri er jeg enig med den ærede Minister, thi

hvis det var Tilfældet, behøvede man jo ikke at sætte hele Lovgivningsapparatet i Virksomhed i denne Anledning. Dette har jeg heller ikke sagt. Hvad jeg har sagt, var, at man for at kassere hans Regning maatte have Bevis for, at den var forkert, thi uden Videre paa Forhaand at antage, at Kontorholdet, for at tage et specielt Exempel, f. Ex. skulde være billigere i Aarhus end i Randers, gaar ikke an; man maa absolut vide og kunne godtgjøre, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ere. Men der foreligger hverken i Debatten eller i den Betænkning, som er fremkommen i det andet Thing, Noget, som viser, at det er saadanne Ting, man der har havt for Die. — Hvad Spørgsmaalet angaar om at faae en ny Protokol, maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg efterat have læst Folkethingstidenden og der set, hvad Ordføreren i det andet Thing har udtalt, sjøler jeg mig ikke saa vis paa at faae denne Protokol ud i en nær Fremtid; men indtil den kommer, ere vore Embedsmænd særlig beskaffede, idet de, naar de under deres Virksomhed skrive for 264 Kr. og kun faae 200 Kr., blive nødte til at udrede disse 64 Kr. af deres egen i Forveien allerede temmelig slet forsynede Lomme. Dette er et Punkt, som maa tages med i Betragtning, at — hvad jo i det Mindste alle vi herinde ere enige om — Embedsmændene ikke ere stærkt lønede, men trængte til Tillæg, og jeg maa derfor for mit personlige Vedkommende værge mig imod, at man her gaar med til endog yderligere at nedsette, hvad der for Diebliffet tiltaas dem.

Ogenbøll: Det er altid ganske behageligt, naar man, selv om der ligger adskillige Aar imellem, af et Medlem af Regjeringen høver godkjendt en Udtalelse af en Betragtning, som man selv forjæveds har arbejdet paa at sætte igjennem, og det kan derfor ikke andet end være mig særdeles behageligt at høre den høitærede Justitsministers Udtalelse om, at den Maade, hvorpaa Portoberegningen nu behandles i Kontorholdslovene, er uhenigtsvarende. Det er naturligvis ikke blot for at faae Leilighed til at gjøre en saadan Udtalelse, at jeg tager Ordet, men det er nærmest for med et Par Bemærkninger yderligere at slaa en Udtalelse fra den høitærede Minister fast, saaledes at man maaske dog engang kunde komme bort fra det Princip, der navnlig har sin Rod i Postloven af 1871. Jeg tror, at adskillige af Thingets ærede Medlemmer ville erindre, at dengang denne Lov var til Behandling, var jeg tilligemed andre Medlemmer enig i det Uforstandige i den Maade, hvorpaa Portofriheden i denne Lov blev behandlet, og navnlig deri, at det af den daværende Finansminister tilsigtedes at lade Portogodtgjørelsen gaa ind under de almindelige Kontorholdsudgifter, idet det allerede dengang forekom os ganske klart, at det var uforneligt med Hensynet til en forsvaerlig Embeds-